

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Duben 2019

Dovolte Bohu, aby tento půst byl Jeho

Co kdybychom v tomto postním období nepřistupovali k modlitbě, milosrdenství a půstu se zaměřením na to, co my sami můžeme udělat pro to, abychom se proměnili, ale spíše se zaměřením na to, co chce udělat Bůh, aby nás proměnil? více...

Příliš často přistupujeme k půstu jako k souboru novoročních předsevzetí: vzdát se určitého špatného zvyku nebo se více dělit s chudými nebo se více modlit. Jenže podstatou půstu není sebezdokonalování. Půst je časem k obrácení, v němž tím, kdo nás k obrácení vede, je Bůh, nikoli my.

Postní doba není sebezdokonalovací projekt. Mnohem spíše je to čas, kdy Bohu umožňujeme, aby nás proměnil. Půst je čas záměrné spolupráce s Boží milostí, kdy Bůh vede a my jej – jako dobrý taneční partner – následujeme. Můžeme se rozhodnout, zda jej budeme následovat nebo ne, ale Bůh je vždy tím, kdo vede.

A jak by to mohlo vypadat v praxi? Odpověď bude individuální pro každého z nás, proto musí být postní doba následování Božího vedení založena na modlitbě. Můžeme naslouchat Božímu hlasu a nechat se překvapit tím, jaké by ono postní volání mohlo být.

Marin McCoy, Chyba! Odkaz není platný.

Neměnil svět zabíjením

Kristus nám odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž. (Kol 2,14)

O Velikonocích prožíváme tragickou událost jedinečného muže, který změnil svět nikoliv tím, že zabíjel druhé, ale tím, že se sám nechal zabít přibitím na kříž.

Tento člověk, který svým vrahům odpouští, když ho zabíjejí, je Synem Božím, který „nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka..., ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Flp 2,7-8).

Ježíšův potupný konec měl znamenat definitivní vítězství nenávisti a smrti nad láskou a životem. Ale nestalo se tak! Na Golgotě byl sice vztyčen kříž, na kterém visí mrtvý muž, ale tento muž byl „Synem Božím“.

Kristus umírá na kříži z lásky k nám

Bolestné umučení Ježíše představuje vrchol zjevení lásky Boží ke každému z nás: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Z lásky k nám Kristus umírá na kříži!

Během dvou tisíciletí se zástupy mužů a žen nechávaly přitáhnout tímto tajemstvím a následovaly jej, aby jako on a s jeho pomocí daly svůj vlastní život jako dar ostatním. Mnozí z nich nám zůstávají neznámí. I v této době je mnoho lidí, kteří v tichu svého každodenního života spojují své utrpení s Kristovým a stávají se apoštoly pravé obnovy!

Budeme žít

Bratři a sestry! Na Golgotě se tyčí kříž, ale pohled naší víry míří k rozbřesku nového dne. Zakoušíme již radost a zář Velikonoc. „Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít“ (Řím 6,8). S touto jistotou pokračujeme na naší cestě.

Vám všem radostné Velikonoce ve světle vzkříšeného Pána!

Zpracováno podle promluvy papeže Benedikta XVI.

Svědectví mystiků

Mezi utrpením a zmrtvýchvstáním existuje úzké spojení

Neboj se, ty, který trpíš.

I pro tebe nastává

snímání z kříže.

I pro tebe přichází

nadzemské slitování.

Už se blíží probodená ruka,

jež tvou ruku oddělí od dřeva...

Neboj se!

Jen pár okamžiků chybí

do tvé třetí hodiny odpolední.

Za chvíli tma uvolní místo světlu,

země znovu získá své barvy

a velikonoční slunce

vtrhne mezi prchající mraky.

(Tonino Bello, Parkoviště kalvárie)

Z italského originálu přeložil Petr Regalát Beneš OFM

Protože je Ježíšovo utrpení i smrt dílem samého Boha, jde zároveň o tajemství, jež svým rozjímáním nelze nikdy beze zbytku proniknout. Můžeme pouze zachytit, či spíše vycítit jeho určité aspekty. V rozjímání o utrpení Božího Syna bychom vždycky měli mít na paměti to, že jeho posledním slovem je zmrtvýchvstání. Mezi utrpením a zmrtvýchvstáním existuje úzké spojení.

Přestože bychom měli vnímat veškerou hrůzu Ježíšova utrpení v jeho historickém rozměru, není jeho fyzický rozměr tím jediným a nejdůležitějším. Při rozjímání Pánova umučení a smrti si musíme neustále připomínat, že toto utrpení snáší vtělený Boží Syn. Zkušenost lidského trápení nám neposkytuje dokonalou možnost proniknout do utrpení Božího Syna. Naše pronikání do Ježíšova utrpení a smrti bude vždy jen zlomkovité, částečné. Podstatu jeho utrpení stanovují především určitá tajemství, jako je mystické utrpení duše, tajemné opuštění Otcem.

Kardinál C. M. Martini říká, že se v Ježíšově utrpení dotýkáme "temné noci" mystického vnitřního zármutku, který prožívali mnozí mystikové a světcí. Celým svým životem, z hloubi srdce oddání Bohu a jeho vůli, často trpěli vleklou sklíčeností ducha a cítili se naprosto opuštěni Bohem. Ten, kdo ve svém nitru prožívá právě tyto nejbolestnější, očisťující a strašlivé zkušenosti, tvrdí, že na světě neexistuje utrpení, které by bylo možno k tomuto stavu přirovnat. Je to utrpení, které zasahuje to, co je Bohu oddanému člověku nejdražší. Člověk, který se Bohu svěřuje s veškerou láskou a oddaností a skládá v něho veškerou svou naději, zároveň zakouší bolestné okamžiky naprosté opuštěnosti, osamělosti a vyprahlosti. Pokoušíme-li se porozumět této "temné noci" mystiků, můžeme se lépe vcítit do Ježíšovy zkušenosti na kříži, kdy se Pán modlí ke svému Otci: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Izák z Ninive, jeden z východních Otců, hovoří o pekle myšlení prožívaném v situaci opuštěnosti Bohem. Tuto zkušenost nazývá též "ochutnáním gehenny" - ochutnáním pekla: Člověk tehdy nevěří, že by se v jeho životě mohlo něco změnit, že by jednou mohl nalézt pokoj a útěchu. Naděje skládaná v Boha a útěcha uletěly z jeho duše, která je bez ustání zaplavována pochybnostmi a sklíčeností.

Svatá Rosa z Limy, mystička, zakoušela po určitou dobu každodenně tu nejstrašnější temnotu duše. Po celé hodiny setrvala ve stavu takového vnitřního utrpení, že nevěděla, jestli je na zemi, nebo už v pekle. Tak stála a sténala pod nesnesitelnou tíží temnoty. Vůle toužila směřovat k Bohu a jeho lásce, ale byla jakoby zmrzlá na kost. Paměť vypovídala službu, nemohla v sobě objevit a připomenout si žádnou z dřívějších útěch. Strach a utrpení

zachvátily její duši a její srdce křičelo: "Bože můj, proč jsi mě opustil?", ale nikdo jí neodpovídal. Největší bolest jí však působilo to, že "temná noc" přicházela tak, jako by měla trvat věčně, jako by představovala bronzovou zeď, která znemožňuje únik z labyrintu, z vězení.

Podobné zkušenosti měl i svatý Ignác z Loyoly v Manres. Ačkoli se na kolenou modlil několik hodin denně, ačkoli den co den vstával k modlitbě o půlnoci, nedocházel po delší čas žádné útěchy. Jednou - jak vzpomíná v Příběhu poutníka - když byl mimořádně sklíčen, se začal modlit a vroucně nahlas volal Boha: "Pomoz mi, Pane, protože nenalézám žádný lék u lidí ani u žádného jiného stvoření. Kdybych si myslel, že jej budu moci nalézt, nebyla by jakákoli námaha pro mě příliš velká. Ukaž mi, Pane, kde bych mohl najít lék! I kdybych měl běhat za štěnětem, abych u něj mohl získat pomoc, udělal bych to." Když se obíral těmito myšlenkami, často ho přepadalo mocné pokušení, aby skočil dolů. Ale věděl, že by sebevražda byla hříchem, a znovu začal volat Pána: "Pane, neudělám to, co tě uráží." Útěcha se dostavila teprve po několika týdnech. O tuto zkušenost hluboké neútěchy i útěchy se svatý Ignác podělil ve svých Pravidlech k rozlišování duchů.

A ještě jedno svědectví mystického trápení "temné noci". O velkém holandském misionáři malomocných P. Damiánovi de Veuster čteme v jednom z jeho životopisů: Když roku 1888 nadešel čas Velkého postu, Bůh vložil na misionářova ramena ten nejtěžší kříž. Tehdy již sám onemocněl malomocenstvím a jeho smrtelné údy drásala nelidská bolest. Jenže ta neznamenalala vůbec nic ve srovnání s utrpením, v němž tonula jeho duše. Otec Damián, který měl vždy v jakémkoli utrpení statečné srdce a dovedl si uchovat klid ducha, nyní v posledních týdnech svého života upadl do "temné noci" naprosté pochybnosti. Cítil blížící se smrt. Věděl, že stojí nad hrobem. Utýrán životem někdy již toužil po posledním odpočinku. Ale nyní ho myšlenka na smrt zaplavovala hlubokým strachem a smutkem. Už nezakoušel Boží přítomnost, ačkoli cítil blížící se konec. Žádná modlitba mu nepřinášela úlevu. Celé noci klečel před eucharistickým Pánem, ale nezakoušel tu nejmenší útěchu. Unaven a zlomen se k ránu dovlékl do svého pokoje a nechtěl nikoho vidět. Jednoho dne za ním přicestoval páter Conrad, takřka násilím vnikl do jeho chaty a zastihl ho ve stavu naprosté opuštěnosti.

"Odejdi a nech mě o samotě," křičel ochraptělým hlasem nemocný, když k němu přítel přistoupil.

"Nenechám tě samotného," stál na svém Conrad. "Musíš mě vyslechnout."

"Bůh mě opustil, co mi teď může být platný člověk," sténal otec Damián. "Umírám, ale nezasloužím si jít do nebe."

"Ty hloupý chlapče," odvětil přítel. "Tebe tam přijmou za hlaholu trub a víření bubnů. Vždyť jsi celý život obětoval malomocným". Otec Damián jen potřásl hlavou a skryl zraněnou, znetvořenou tvář. Tehdy Conrad otevřel Nový zákon, který si s sebou přinesl, a řekl:

"No tak poslouchej. Teď ti přečtu tvůj rozsudek, který nad tebou Pán Ježíš vynese." A přečetl mu úryvek evangelia svatého Matouše o posledním soudu: "Byl jsem hladový a dal jsi mi najíst, měl jsem žízeň a dal jsi mi napít. Vejdi do mého království." Zdálo se, že ho malomocný kněz vůbec neposlouchá. Po chvíli se zvedl, smutně se na přítele podíval a řekl jakoby s pokornou prosbou: "Odejdi, bratře, mně už nikdo nepomůže" (W. Hünermann)

Po tomto prožitku "temné noci", který trval několik týdnů, poslal Bůh otci Damiánovi útěchu prostřednictvím Matky Boží Utěšitelky z jeho rodného kraje ze Scherpenheuvel a poté Otec Damián umíral naplněn vnitřním pokojem a důvěrou v Boha.

Ten, kdo prochází takovými nebo podobnými zkušenostmi, může sám hlouběji procítit to, co prožíval Ježíš na kříži. Může procítit i modlitbu Žalmu 22, kterou se modlil sám Ježíš: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám. Bože můj, volám ve dne, a neodpovídáš, nemohu se ztišit ani v noci.

Utrpení "temné noci" je ve zkušenosti mnoha světců velice často odpovědí na velkorysou oběť duší, které prosí, aby mohly trpět spolu s Ježíšem. H. U. von Balthasar prohlašuje, že v historii mystiky existují případy sebeobětování za někoho druhého. Je to takřka doslovné následování Ježíše, který se z lásky obětoval za nás do krajnosti.

Svatí mohli zakoušet hlubokou opuštěnost od Boha, onu "temnou noc", protože dříve zakoušeli jeho nekonečnou lásku. Jedině ten, kdo žije zcela pro Boha, kdo se ponořil do zkušenosti jeho přítomnosti, kdo alespoň jednou zakusil rozkoš jeho nezištné lásky, ten také ví, co znamená být Stvořitelem opuštěn.

Z knihy Józefa Augustyna: V jeho ranách

Modlitba za národ

Jeho Eminence kardinál Dominik Duka povzbuzuje všechny občany, kterým není osud našeho národa lhostejný, aby se sešli každého 28. dne v měsíci ke společné modlitbě za národ. Kdo nebude moci přijít do katedrály a baziliky sv. Jiří, prosí, aby se připojili podle možností na svém místě, ve své farnosti. Mohou se také připojit k dobrovolnému půstu 28. dne v měsíci.

Díky vstřícnému pochopení vedení zdejšího Charitního domova můžeme se v tamější kapli sv. Václava každého 28. dne v měsíci scházet k modlitbě za národ a spojit se tak duchovně se shromážděním, konajícím tuto službu národu vždy 28. dne v měsíci ve stejném čase v kapli sv. Václava ve Svatovítské katedrále.

Všichni farníci jsou srdečně zváni!

Irena Fajmanová

Pravidelné aktivity ve farnosti

- Výuka náboženství (nedělní škola): Domeček na děkanské zahradě, každou neděli po mši svaté cca v 10:00 hod.
- Modlitba za národ v neděli 28. dubna v 16.10 v kapli Charitního domova
- Tichá adorace eucharistického Krista: Charitní domov, každý čtvrtek v 18:30 hod
- Schůzky Mariiny legie: Charitní domov Stará Boleslav, každou středu v 17.30 hod.
- Setkání farníků s Otcem Bulínem: Domeček na děkanské zahradě, třetí úterý v měsíci 16. dubna v 19:00 hod (po mši svaté).

Bohoslužby o velikonocích

Květná neděle – bazilika svatého Václava – 9.00 a 18.00

Pondělí Svatého týdne – bazilika svatého Václava – 9.00

Úterý Svatého týdne – bazilika svatého Václava – 18.00

Středa Svatého týdne – bazilika svatého Václava – 18.00

Zelený čtvrtek – bazilika svatého Václava – 18.00

Velký pátek – bazilika svatého Václava – křížová cesta – 15.00

Velký pátek – bazilika svatého Václava – Velkopáteční obřady – 18.00

Bílá sobota – bazilika svatého Václava – 21.00

VIGILIE SLAVNOSTI ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PANĚ

Velikonoční neděle – bazilika svatého Václava – 9.00 a 18.00

SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PANĚ

Velikonoční pondělí – bazilika svatého Václava – 9.00 a 18.00

Velikonoční úterý – bazilika svatého Václava – 18.00

Velikonoční středa – bazilika svatého Václava – 9.00

Velikonoční čtvrtek – bazilika svatého Václava – 18.00

Velikonoční pátek – bazilika svatého Václava – 18.00

Velikonoční sobota – bazilika svatého Václava – 9.00

2. velikonoční neděle – bazilika svatého Václava – 9.00 a 18.00

Pořad pravidelných bohoslužeb

den	hodina	místo
Pondělí	9.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Čtvrtek	-	
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Neděle	8.15	kostel svatých Petra a Pavla - Všetaty
	9.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
	9.30	kostel Všech svatých - Kozly
	10.30	kostel svatého Víta - Kostelec nad Labem
	10.30	Kostel svatého Jana Křtitele - Skorkov
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav